

Distribució de *cor/cort/co*

(ALDC, I, 64. El *cor*)

La bategant de *cor* se sol mantenir, esdevinguda vibrant en menorquí (*corr*), reforçada eventualment amb un apèndix vocàlic neutre de suport (*cor*^[ə]) (167, 170), que eventualment pot canviar el seu timbre cap a palatal (*cor*^[ɛ]) (115). Però a la major part del cat. oriental s'ha reforçat la bategant amb l'epítisi d'una [t], més o menys perceptible (i, eventualment, amb una [k], *core* [21]): *cor*[t]); es tracta d'una tendència molt arrelada que afecta també mots com *cart* 'car', *favort*, *humort*, *durt*, *superiort*, *honort*, etc., que, a voltes, segons testimoni de Milà i Fontanals, al s. XIX s'estenia als qui parlaven castellà (*amart* 'estimar', *leert* 'llegir',

oirt 'oir'). L'origen deu explicar-se pel fet d'alternar la pronúncia de mots com *art*, *part*, com a *ar*, *par*, i, en el marc d'una llengua no apresada a l'escola o d'un intens analfabetisme, el model d'alternança -rt/-r (*art/ar*) es va estendre als mots en -r (*cor/cort*, *car/cart*). El mallorquí ha emmudit la bategant en *cor* > *co* i en altres mots (*favó* 'favor', *o* 'or', *superiò* 'superior'); el menorquí alterna les dues formes (*corr/co*). No hem tingut en compte el castellanisme *coraçon* (87, 93, 94, 100, 108) propi de poblacions de transició cap a l'aragonès.

